

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Aino Suhola
Päätösseurat 5.7.2020

Miksi sinä huudat?

Miksi lapset, nuoret, aikuiset, äkäiset vanhat huutavat – me kaikki huudamme?

Muuten kukaan ei kuule.

Mutta kun sinä huudat niin lujaa, että en kuule mitä sanot!

On niin paljon ääntä. Vihaista ääntä, koska se on asiaa. Ilkeää, pahansuopaa, satuttavaa, koska se on älykästä. Ja kaikki pitää huutaa.

Ihmisestä on tullut huutomerkki. Me seisomme kuin Hiljainen kansa Suomussalmen pelolla ja huudamme, mutta ei se valtatietä ohikiitävien autojen sisälle kuulu. Tai mihinkään, koska juuri kukaan ei kuuntele juuri ketään. Ja mitä sanottavaa heinäpäällä nyt voisi ollakaan.

Kuunteleminen vaatii kääntymistä toisen puoleen, pois itsestä ja se pelottaa, koska voin lakata olemasta, jos en koko ajan ilmoita, että minä täällä. Jos en ole suuna päänä seurassa, somessa, facessa, instassa yötä päivää, tubeta ja podcastaa, ennen muuta exhibbaile — paljasta itsestäni kaikkea ja toisella suupielellä huuda yksityisyyden suojaa näkemättä ristiriitaa yhtään missään...

Mutta miten ehtisi ristiriitoja näkemään, kun ei ehdi edes ajatella mitä huutaa, eikä sillä ole väliäkään. Porukassa huutaessaan ihminen tuntee itsensä vahvaksi. Uskaltaa enemmän. Esillä oleminen on menestyksen synonyymi ja eturivin paikkoja vähän.

Silti huutajakin väsy. Jatkuva anarkia-asennossa eläminen, yhtäkkiä vielä yli seitsenkymppisenä koronakaranteenin kapinoijaksi jännittyminen on kamalan uuvuttavaa.

Suostuminen on vaikea sana. Voimaton. Niin kuin luovuttaisi ja lakkaisi olemasta osallinen, kun oleminen ei ole mitään. Tai ainakaan riitä.

Silti suostuminen on valinta. Voin repiä kynteni verille umpisolmuja aukoessani tai suostua siihen, että omin voimin se ei onnistu.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Voin kapinoida haurastumista, huonoutta, raihnaantumistani vastaan tai suostua siihen, että hyvä se on näinkin.

Voin päättää, että ilman uskoa voi elää tai myöntää, että kyllä voi, mutta ei pitäisi.

Kaikki ei ole näkyvissä.

Itsestä kääntyminen toisen puoleen on jo riittävän pelottavaa, saati salatun Jumalan. Hoitoon semmoista aletaan hankkia. Ja kyytimieheksi älyä, tiedettä ja epäilyä. Tule nyt järkiisi hyvä ihminen!

Mutta mikä sitten on ihmisessä se kohta, jolla ei ole mitään tekemistä tiedon, järjen tai älyn kanssa, mutta jossa vaistollaan tuntee, että tässä on pyhä. Tässä tapahtuu jotakin, jonka edessä lentää lakki päästä niin kuin Sydämen asialla -televisiosarjan Davidilla.

Tässä siirrytään Jumalan alueelle.

Ja sitten vain suostutaan näkymättömään. Jumalan pyhään ja hiljaiseen luottamukseen, Sanaan, joka lupaa, että Herra vain odottaa, että voisi olla meille armollinen.

(Jesaja 30:18)

Herra odottaa, että voisi olla minulle armollinen, mutta minulla ei touhuamiseltani ole aikaa...

Järki nyrjähtää ja niin pitääkin. Ei järjellään kaiken läpinäkyvyyttä vaativa voi luottaa salatun Jumalan lupauksiin. Ja hulluuttahan se kaikki onkin ilman uskoa.

Ilman lapsenkaltaista. Ilman sitä, jonka kerran junassa kohtasin. Pieni tyttö oli kuumeinen ja kipeä, ja äiti yritti kaikin tavoin hoivata, mutta kaiken tarjotun edessä kuului vain hento ääni: "Ei se auta."

Lapsi ei kiukutellut, hän oli jo suostunut siihen, että aina ei riskaaminen riitä. Joskus on paha olla, eikä pillimehukaan auta.

Aikuinen hätäilee järkeä väliin, kun tunto alkaa viedä. On vaikea suostua siihen, että oma tahto jää toiseksi.

Ilman suostumista ei voi tietää, miten vapauttavaa kääntymys jatkuvasta kapinoinnista voi olla, miten hoitavaa yksinkertainen hiljainen luottamus niin kuin lapsella äidin sylissä.

"Ei se auta", mutta silti kaikki on hyvin.

Suostuminen ei ole luuserisana. Se on teon sana. Suostuminen on liki viisasta sydäntä, jota meillä on lupa rukoilla. Rukoilla yhtä monta ilon päivää kuin olemme kovia kokeneet, anoa ja silti luottaa,

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

että tapahtuupa mitä tahansa, kaikki on Jumalan tiedossa, kaikella tapahtumisella tarkoitus ja järjestys aina oikea.

Lujimmin rakkautta, luottamusta ja suostumista huusivat äskettäin koronan vuoksi toisistaan eristettyjen vanhojen avioparien katseet ja sanattomat kosketukset hoivakodin lasin läpi.

Yli 80 vuoden ikään ja yli 60 vuoden suhteeseen on kuulunut niin paljon kilvoitusta ja suostumista, että jäljelle jää vain oleellinen. Tämä matka, jota on yhdessä tehty joskus pyykkipoika housunlahkeessa alamäkeä viilettäen, joskus vaivan vuoren rinnettä kontaten, mutta aina Jumalan huolenpitoon luottaen, virttä veisaten ja käytössä rispaantuneilla sanoilla pyydellen: ristic alle hoitele.

Ristin alla olen suojassa. Kaiken saan tuoda, kaikkena olla, kaiken jättää ja kipeimmänkin yli uskoa, että juuri siinä on Jumala kätkeytyneenä kärsimykseen ja heikkouteen.

Ilman uskoa ristillä on yksi hylätty ja toinen sen alla. Mutta Kristuksen tähden kaikki ei ole siinä. Salattu on paljon enemmän. Siihenkö en suostuisi, lepopaikastani hiljaa kiittäisi.

SV 92a